

Arrest

nr. 142 178 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AUDENAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk (...) 1976 en (...) 1976. Zij treden op in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun drie minderjarige kinderen.

Op 7 januari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2010, met kennisgeving op 5 november 2010, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2010 werd ingediend door :

A., S. (...) (R.R.: (...))

Geboren op (...) te Batayurt + echtgenoot

A., P.A. (RR: (...))

Geboren op (...) te CHassavyurt + minderjarige kinderen

A., R. (...) Geboren op (...)

A., A. (...) Geboren op (...)

A., A. (...) Geboren op (...)

Adres: M(...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Met betrekking tot hun integratie halen betrokkenen aan dat zij geïntegreerd zijn in de gemeente, een uitgebreide vriendenkring hebben en Nederlands leren. Ter staving leggen zij verschillende getuigenverklaringen, een positief advies van de burgemeester van Eeklo dd. 24.11.2009, een attest van een cursus maatschappelijke integratie van 2007, een attest van een cursus Nederlands van 2008 en 2009 en een inschrijvingsbewijs van een cursus Nederlands van 2009-2010 voor.

Betrokkenen zouden schoolgaande kinderen hebben en leggen schoolattesten van A., R. (...) en A. (...) voor van 2006, 2007, 2008 en 2009.

Voorts voegen zij nog volgende stukken toe: een attest van werkbereidheid van VDAB van 27.10.2009, omnipassen van 2008, doktersattesten en tandartsattesten.

Deze bewijzen van integratie verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van A., S. (...) werd afgesloten op 01.10.2007 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielaanvraag van A., P.A. (...) werd afgesloten op 13.05.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan tien maanden voor S. (...) en iets meer dan negen maanden voor P. (...) - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Betrokkenen beroepen zich op criterium 2.1 tot 2.6 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Zij komen hier evenwel niet voor in aanmerking daar zij geen ouder van een Belgisch of EU-kind zijn, geen familielid van een EU-burger zijn, geen onbepikt verblijf in België hadden als minderjarige, geen echtgenoten zijn met een verschillende nationaliteit en zij niet genieten van een Belgisch (invaliditeits)pensioen.

Betrokkenen beroepen zich op de prangende humanitaire situaties en verwijzen hierbij naar Art. 8 EVRM en Art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, betreffende de rechten op het privéleven, gezins-

en familieleden en het recht op een band met de ouders, privacy en een thuis, en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit kader aangehaald.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en Art. 16 en 18 van het Kinderrechtenverdrag betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen beweren dat zij zeker zullen worden omgebracht indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. De brieven van hun moeder en zus kunnen niet aanzien worden als voldoende bewijs om deze bewering te staven daar zij een gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, schoolattesten voorleggen, het recht op onderwijs zou geschonden worden en zij een arrest van de Rechtbank van Brugge dd. 28.03.2007 hieraangaande aanhalen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet kennen en in Rusland een taalachterstand zouden hebben, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer. Tevens is het niet geloofwaardig dat de kinderen thuis hun moedertaal niet spraken.

Tenslotte wat betreft de in het verzoekschrift voorgelegde documenten (zijnde medische attesten betreffende mevrouw A., S. (...)) die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen "kosten als naar recht", wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij merkt op ter terechtzitting dat de verzoekende partijen op 25 oktober 2014 vrijwillig het Rijk hebben verlaten naar Grozny, wat zij staat aan de hand van een nota van 20 november 2014.

3.2. Gelet op dit gegeven werpt de Raad ambtshalve de exceptie van gebrek aan belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Een verzoekende partij dient aldus blijk te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aangezien de verzoekende partijen vrijwillig het land hebben verlaten, tonen zij geen belang meer aan bij het beroep tegen de beslissing die haar aanvraag gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaart bij gebreke aan het bestaan van buitengewone omstandigheden. Dergelijk vrijwillig vertrek toont immers aan dat de verzoekende partijen geacht zijn in staat te zijn hun aanvraag in te dienen elders buiten het Rijk. De verzoekende partijen kunnen in principe geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd of zij nog enig belang kunnen aantonen, toont de raadsman van verzoekende partijen niet aan dat zij een belang hebben bij het beroep tegen deze beslissing. De loutere stelling dat de "redelijke termijn" is overschreden en dat zij volhardt in het verzoekschrift toont niet het bestaan van een belang aan. Immers zelfs bij vernietiging van de bestreden beslissing kan de verwerende partij enkel vaststellen dat de verzoekende partijen terugkeerden naar Grozny en dat er geen reden is om de aanvraag niet in het buitenland in te dienen in plaats van in het Rijk.

Het beroep tegen de bestreden beslissing is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN